

На місцевому рівні доцільно проводити громадські обговорення для визначення соціально важливих проблем, до вирішення яких може бути залучено приватний капітал, залучати до розробки проектів ДПП організації громадянського суспільства, представників засобів масової інформації та представників широкої громадськості.

Застосування державно-приватного партнерства як механізму реалізації концепції сталого розвитку територій дозволить залучити нові ресурси для проведення модернізації у регіонах України; знизити навантаження на видаткову частину державного та регіональних бюджетів; залучити до реалізації інвестиційних проектів фінансові ресурси, що до цього перебували «у тіні»; перерозподілити ризики та посилити відповідальність сторін ДПП за реалізацію інвестиційних проектів на місцевому, регіональному рівнях тощо.

Список використаних джерел

1. Баталов О.А. Особливості застосування державно-приватного партнерства як механізму реалізації нової регіональної політики / О.А. Баталов, І.В. Валушко <http://www.niss.gov.ua/articles/1239>.

2. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 1 липня 2010 р. № 2404-VI // ВВР України. – 2010. – № 40. – Ст. 524.

Пачинина Лариса Івановна, Пачинин Віталій Іванович

РЕФОРМИРОВАНИЕ ПЕНСИОННОЙ СИСТЕМЫ – РЕЗЕРВ РАЗВИТИЯ ТЕРРИТОРИЙ

Ценностным приоритетом развития общества является жизнь человека. Однако в силу разных причин (демографического, экономического, социального, экологического порядка) вопрос пенсионного обеспечения населения все острее затрагивает систему социальных отношений. Обострение ситуации обусловлено общим сокращением масштабов производства благ и услуг, медленной реструктуризацией экономики. Особенно губительны данные тенденции для регионов, поскольку снижается уровень и качество жизни населения вследствие сокращения государственных ресурсов социальной защиты.

В мировой практике формирование и расходование средств фонда социальной защиты населения реализуется в двух системах: накопительной и солидарной. Общим для данных систем является реализация принципа самообеспечения под будущие расходы (на случай болезни, выхода на пенсию и др.) при соблюдении системы социальных гарантий.

В Республике Беларусь система пенсионного обеспечения развивается с 90-х годов прошедшего столетия. За этот период практика реализации Закона Республики Беларусь “О пенсионном обеспечении” от 17 апреля 1992 г. № 1596-ХІІ была дополнена другими правовыми актами, предоставляющими различные льготы и надбавки отдельным категориям населения. Позитивной в корректировке Закона является норма индексации пенсий с учетом изменения индекса потребительских цен. На сегодняшний день в Республике Беларусь отмечается тенденция роста численности пенсионеров, состоящих на учете

(в 2014 г. – 2 559,7 тыс. чел.). Средний размер пенсии в сентябре месяце 2015 г. составил 2,8 млн. рублей, что в долларовом эквиваленте около \$158. Несмотря на тенденцию роста номинальной величины пенсионных выплат, их реальный размер в текущем году падает. В стране работает более 640 тыс. пенсионеров. Согласно выборочным обследованиям домашних хозяйств в первом полугодии 2015 г., в структуре их потребительских расходов 65,4 % занимают расходы на питание и услуги. Вместе с тем, столичный регион лидирует по занятости и оплате труда работников, что в немалой степени способствует отсрочке получения пенсии по возрасту равной сроку дальнейшей работы. За пять лет работник может увеличить размер будущей пенсии в 1,7 – 1,8 раза. Однако такой возможностью воспользовались только 6,2 тысяч человек.

Недостатком существующей пенсионной системы в Республике Беларусь также является высокая степень перераспределения выплат из Фонда. Так, работники, имевшие высокую оплату труда в период их профессиональной деятельности, получают пенсии по возрасту на уровне 15-20 % от величины бывшего заработка, в то время как гражданам, работавшим на низкооплачиваемой работе, выплачивают пенсию, превышающую их бывший заработок. Давно назрела необходимость совершенствования подходов к формированию и расходованию средств Фонда социальной защиты. Переход к практике пенсионных выплат, исходя из суммы выплаченных взносов, позволит больше мотивировать работников. При этом требуется серьезно пересмотреть структуру экономики регионов с учетом складывающейся демографической ситуации и приоритета развития регионов.

Тарасенко Світлана Іванівна

ВАРТІСТЬ РЕГІОНУ В СИСТЕМІ ІНДИКАТОРІВ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Реформи, що відбуваються в Україні, ведуть до підвищення повноважень, ресурсів та відповідальності регіонального керівництва. Відповідно, зростає потреба в адекватних критеріях оцінки стану та характеру змін, що відбуваються в регіоні, ефективності використання ресурсів та розвитку території.

Під економічним розвитком регіону розуміють процес зростання ефективності використання активів в економіці регіону, який забезпечує зростання добробуту власників цих активів та не утискає інтереси інших економічних агентів на цій території, у тому числі і населення регіону. Забезпечення оптимальних умов для економічного розвитку регіону передбачає взаємозв'язок стратегії економічного розвитку регіону в цілому та стратегій розвитку окремих підприємств, що працюють на території регіону.

Вважається, що проблема оцінки рівня економічного розвитку регіону полягає в тому, що в практиці регіонального управління не існує єдиної сукупності показників, які комплексно характеризують стан регіональної економіки, і на основі якої можна було б розрахувати інтегральний показник. Друга